

over til en saadan Samfundstilstand som den, der er i England; det er netop en af de overordentlige Forskjelligheder, der ere mellem dette Lands Forhold og vore. Hvis jeg sigter til den samme Bestemmelse i England som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds, da er den udtrykt saaledes, at det paahviler de Kommuner, som holde en high-constable sammen, at erstatte den omhandlede Skade. Det ligger tydeligt i disse Ord, at Erstatningspligten er begrundet paa, at Kommunerne selv have Politimagten og hele Politivæsenet i deres Haand. Søvrigt skal jeg bemærke, at hvis jeg ikke tager feil, saa er det Tilfældet i England, hvor disse Love fremkom paa Fabrikforstyrrelsernes Tid og i det Hele paa et meget uroligt Tidspunkt, at Bestemmelserne kun angaae egentlige Dyrerstilfælde, men derimod ikke saadanne Tilfælde, som der vistnok i det foreliggende især er sigtet til, Indslagning af Vinduer o. s. v. — det troer jeg bestemt at kunne sige; som Supplement til det Hele hører en Række af drakoniske Bestemmelser mod Eiendomsindgreb og Fabrikforstyrrelser, som tydelig vise den særlige Anledning til disse Love. Det kan derfor, saalænge man ikke her har en lignende Politioorganisation som i England, ikke nytte at hen-vise til, hvad der er gjældende der. — At hen-vise til, hvad der gjælder i Frankrig, er, som den ærede Minister tilstrækkelig har paavist, ligesaa lidt til nogen Nytte; det er sikkert, at alle disse Love der ere fremkomne under Forhold og Omstændigheder, som ere himmelvidt forskellige fra vore; de ere fremkomne under høist revolutionaire Tider. Den første Lov angaaende dette Forhold af Februar 1790 indeholder i § 1 Bestemmelse om Kommunens Forpligtelse til at forhindre Skade, og dens deraf følgende Forpligtelse til at give Skadeserstatning, og det er karakteristisk, at § 2 bestemmer, „at Hs. Majestæts Tale skal trykkes og omdeles i Frankrig, skal oplæses og oplæses“ — en Bestemmelse, som tydelig viser de særegne Grunde, der dengang vare til en saadan Bestemmelse. Søvrigt maa jeg paa det Bestemteste fastholde, hvad den høitærede Justitsminister ogsaa tilstrækkelig har paavist, at man i Frankrig aldrig har forstaaet Loven af 10de

Mai 1804 anderledes, end at Kommunen kun blev erstatningspligtig, naar den havde kunnet forhindre Skaden. Om det end ikke staaer i Loven, er det dog antaget af alle større Retskyndige, at den kun sigter til saadanne Tilfælde.

Den Bemærkning, jeg før gjorde, at Lovudkastet bærer Spor af at være hentet fra andre Landes Lovgivning — som den ærede Forslagsstiller ogsaa selv har sagt, at det er — og fra Forhold, der ere aldeles forskellige fra vore, viser sig paa en mærkelig Maade i Ud-kastets enkelte Bestemmelser, thi der er neppe nogen enkelt Bestemmelse, naar den skal passe til vore Forhold og vor Retsforfatning, som Noget kunde have faldet paa at affatte saaledes, som den staaer i Udkastet. Jeg havde ikke tænkt paa at gaae ind paa de enkelte Bestemmelser, fordi jeg havde troet, at Thinget i dens Hælfed vilde være i den Grad bestemt imod Tanken i Lovforslaget, at der ikke kunde være Tale om at føre det videre. Da det imidlertid som sagt har faaet Understøttelse fra en enkelt Side, skal jeg — hvad allerede er omtalt af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Vesjen) — tillade mig at gjøre opmærksom paa den mærkelige Forblanding af Dyrighedsmagten og Doms-magten, der forekommer i Lovudkastet, og den aldeles besynderlige Stilling, hvori Dyrigheden overhovedet er stillet. Der siges i § 1, at man skal gjøre sit Krav gjældende ved Klage til Stedets Dyrighed — der siges ikke, hvad der skal forstaaes ved Stedets Dyrighed, men det er jo rimeligvis Politidyrigheden — og derefter hedder det i § 3, at Stedets Dyrighed skal indstevne Vedkommende, Kommunens Bestyrelse osv. til at give Møde for at forsøge, om mindelig Overenskomst kan tilveiebringes om Skadeserstatningen; kan saadan Overenskomst ikke tilveiebringes, har den paagjældende Dyrighed usfortøvet at indlede en „summarisk Underfølgelse over Skaden og ifølge herefter at fastsætte Erstatningen efter bedste Skjønnende“. I denne Paragraf ligger altsaa den Tanke, at naar Overenskomst ikke kan tilveiebringes, skal Dyrigheden anstille Underfølgelse og ved sin Kjendelse selv fastsætte Erstatning. Men i § 4 kommer man paa andre Tanker, thi der staaer: